

MARY HIGGINS

CLARK

ALAFAIR BURKE

AL
press

edice
KIOKAN

CĚLÁ V BÍLÉM

edice
KLOKAN

MARY HIGGINS
CLARK

ALAFAIR BURKE

CELÁ V BÍLÉM

edice

KIOKAN

Copyright © 2015 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Translation © Dalibor Míček, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ALL DRESSED IN WHITE
vydaného nakladatelstvím Simon&Schuster New York, NY 100 20
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-356-5 (pdf)

*Památce Joan Nyeové,
drahé přítelkyni od společných dnů
na akademii Villa Maria,
s láskou*
MARY

Richardovi a Jonovi
ALAFAIR

Poděkování

Už víme, kdo to udělal! Ostatní postavy tohoto příběhu již nejsou „v podezření“.

Opět jsem s radostí spolupracovala se svou kolegyní spisovatelkou Alafair Burkeovou. Když dáme dohromady své tvořivé mozky, užijeme si spoustu zábavy.

Rádkyní na společné cestě je nám znovu Marysue Ruciová, šéfredaktorka nakladatelství Simon & Schuster. Tisíceré díky za její pomoc.

Děkujeme doktoru Fredericku Jaccarinovi za odbornou pomoc při zpracování medicínské stránky tohoto příběhu.

Tříkrát hurá domácímu týmu. V mém případě je to můj „mimořádný partner“ John Conheeneey, mé děti a moje pravá ruka, asistentka Nadine Petryová. Vždy jsou připraveni pomoci mi radou a povzbuzením. *Děkuji, merci, gracias atd. atd. atd.*

A samozřejmě děkuji i vám, milí čtenáři. Při psaní na vás stále myslím. Jestli se rozhodnete přečíst si mé knihy, chci, abyste cítili, že jste s nimi strávili krásné chvílky.

Vám patří mé díky a požehnání,

Mary

*Zde přichází nevěsta oděná ve světle,
v jeho očích září nádherně a skvěle...*

Prolog

Hotel Grand Victoria v Palm Beach, čtvrteční večer uprostřed dubna.

Amanda Pierceová, nastávající nevěsta, si s pomocí dlouholeté přítelkyně Kate zkoušela svatební šaty.

„Modleme se, aby mi seděly,“ povzdechla si, a vtom zip konečně proklouzl kolem problematického místa nad pasem.

„Přece si neděláš starosti, že by ti šaty neseděly,“ odvětila Kate věčně.

„No, po všem tom hubnutí minulý rok jsem se bála, že jsem v pase trochu přibrala. A říkala jsem si, že to raději zjistím hned, a ne až v sobotu. Představ si, že se trápíme se zipem zrovna v době, kdy mám kráčet uličkou k oltáři.“

„S ničím se trápit nebudeme,“ prohlásila Kate důrazně. „Nechápu, proč jsi tak nervózní. Podívej se do zrcadla. Vypadáš úžasně.“

Amanda se zadívala na svůj odraz. „Krásné šaty, vid’?“ Vzpomínala, jak jich v těch nejlepších manhattanských prodejnách svatebních oděvů vyzkoušela dobrou stovku, než v jednom zastrčeném obchůdku v Brooklyn Heights spatřila tyto. Šedobílé hedvábí s vysokým pasem a ruční krajkou přes živůtek – přesně takové, jaké si představovala. Za třiačtyřicet hodin v nich půjde k oltáři.

„Víc než krásné,“ prohlásila Kate. „Proč teda vypadáš tak smutně?“

Amanda se znovu podívala do zrcadla. Tvář srdcovitého tvaru lemovaly plavé vlasy, k tomu výrazné modré oči,

dlouhé řasy a přirozeně malinově zbarvené rty – byla si vědoma, že ji osud požehnal přitažlivým vzhledem. Ale Kate měla pravdu. Skutečně vypadala smutně. Nebo spíš ustaraně. Šaty sedí dokonale, připomněla si. To je určitě dobré znamení, ne? Přinutila se k úsměvu. „Zrovna jsem přemýšlela, kolik toho můžu dnes večer sníst, aby mi v sobotu pořád padly.“

Kate se zasmála a poklepala si na mírně zakulacené břicho. „Že zrovna ty si děláš takové starosti. Ale vážně, Amando, jsi v pořádku? Pořád myslíš na náš včerejší rozhovor?“

Amanda mávla rukou. „Ale vůbec ne,“ odpověděla a věděla, že neříká pravdu. „A teď mi pomoz tu věc zase sundat. Ostatní už jsou jistě nachystaní vyrazit na večeři.“

O deset minut později, sama ve svém pokoji a oblečená do světle modrých plátěných šatů, si Amanda připnula náušnice a naposled se zadívala na svatební úbor, pozorně rozložený na posteli. Vtom si všimla, že na krajce hned pod límečkem ulpěla skvrnka líčidla. Tolik si dávala pozor, a přesto na ni teď vykukovala drobná skvrna. Jistě půjde snadno odstranit, ale není právě ona tím znamením, na něž Amanda čeká?

Uplynulé dva dny strávila v místě vlastní svatby téměř jako cizí člověk a hledala náznaky, které by jí prozradily, zda se rozhodla správně. Když teď hleděla na skvrnku na šatech, učinila slavnostní slib – ne svému manželovi, sama sobě: máme na tomto světě pouze jeden život a ten můj bude šťastný. Pokud ve mně přetrvává jediná pochybnost, tak se v sobotu nevzdám.

Brzy se to dozvím, řekla si v duchu.

V té chvíli cítila, že má situaci zcela pod kontrolou. Ani v nejmenším netušila, že druhý den ráno beze stopy zmizí.

1

Laurie Moranová stála ve frontě v nově otevřené francouzské pekárně, která se nacházela kousek od její kanceláře v Rockefellerově centru, a poslouchala, jak si dívka před ní opakuje středoškolskou francouzštinu.

„*Ž vudré un* šáteček *chocolat*, raději *deux*,“ požádalo děvče o dva šátečky z listového těsta plněné čokoládou.

Prodavačka se trpělivě usmála a čekala, co přijde dál. Očividně si zvykla na neohrabané pokusy zákazníků mluvit francouzsky, přestože pekárna ležela v samém srdci New Yorku.

Laurie zdaleka tak trpělivá nebyla. Za chvíli ji čeká schůzka s Brettem Youngem, jejím nadřízeným, a ona se stále nerozhodla, který příběh vybere pro další pokračování svého pořadu. Potřebovala co nejvíc času, aby se mohla na jednání připravit.

Po závěrečném „*mersi*“ dívka konečně odešla s krabicí sladkého pečiva v ruce.

Laurie přišla na řadu. „Objednám si *anglais*, *s'il vous plaît*.“

„*Merci*,“ poděkovala prodavačka vřele.

Stalo se již tradicí, že se Laurie v pátek ráno zastavila v pekařství a nakoupila občerstvení pro svůj štáb – osobní asistentku Grace Garciovou a asistenta produkce Jerryho Kleina. Za výběr dortíků, croissantů a šátečků jí byli vždycky vděční. Když upřesnila objednávku, prodavačka se jí zeptala, zda má ještě nějaké přání. Ty mandlové pu-

sinky vypadají lákavě, pomyslela si Laurie a rozhodla se, že jich pár vezme pro Timmyho a tátu jako zákusek po večeři. A jako odměnu pro sebe, jestli dnešní schůzka s Brettem dopadne dobře, dodala v duchu.

Když vystoupila z výtahu v šestnáctém podlaží budovy s adresou Rockefeller Center 15, uvědomila si, jak její kancelář v sídle společnosti Fisher Blake Studios odráží úspěch její práce za poslední rok. Kdysi sedávala v malém kamrlíku bez oken a dělila se o asistenta se dvěma dalšími producenty, ale když vymyslela novou reality show *Ve stínu podezření*, pořad zaměřený na rekonstrukce nevyřešených zločinů, její kariéra zamířila vzhůru. Nyní se mohla kochat výhledem z řady oken v prostorné kanceláři vybavené moderním elegantním nábytkem. Jerry byl povýšen na asistenta produkce a sídlil v sousední místnosti. A Grace měla pořád co dělat v otevřeném prostoru před Lauriinou pracovnou. Všichni tři se nyní na plný úvazek věnovali pořadu, osvobození od přípravy běžných zpravodajských vstupů a reportáží.

Grace nedávno oslavila sedmadvacáté narozeniny, vypadala však mladší. Laurie nejednou bojovala s pokušením poradit své osobní asistentce, že je zbytečné, aby se každý den tak pečlivě líčila, ovšem Grace zjevně upřednostňovala vlastní styl, odlišný od Lauriina klasického vkusu. Dnes na sobě měla mnohobarevnou hedvábnou blůzku přehozenou přes absurdně tenké legíny a boty s dvanácticentimetrovými podpatky. Dlouhé černé vlasy si na temeni stáhla do ohonu, z něhož spadala dokonalá fontána po vzoru postavy z komedie *Sním o Jeannie*.

Grace se obvykle vrhla po balíčku z pekárny, dnes však ne. „Laurie,“ začala pomalu a nesměle.

„Stalo se něco, Grace?“ Svou asistentku znala Laurie natolik dobře, aby poznala, že má z něčeho těžkou hlavu.

Grace se nadechla k vysvětlení, když ze své pracovny vyšel Jerry. Kdykoliv Laurie stála mezi dlouhým a štíhlým Kleinem a svou asistentkou na extravagantně vysokých podpatcích, připadala si jako trpaslík, přestože měřila metr sedmdesát.

Jerry zvedl ruce dlaněmi dopředu. „V kanceláři na tebe čeká jedna dáma. Zrovna přišla. Říkal jsem Grace, ať s ní domluví schůzku na později. Aby bylo jasno, já s tím nemám nic společného.“

2

Sandra Pierceová se dívala z okna kanceláře Laury Moranové. Šestnáct pater pod ní leželo proslavené klužiště u Rockefellerova centra. Sandra ho alespoň bude vidět vždycky, dokonce i dnes, uprostřed července, kdy hladkou ledovou plochu a dovádějící bruslaře nahradila letní zahrada a restaurace.

Představovala si, jak před více než dvaceti lety její vlastní děti uháněly ruku v ruce po ledě. Na jedné straně nejstarší Charlotte, na druhé její mladší bratr Henry a mezi nimi malá sestřička Amanda. Sourozenci ji drželi tak pevně, že i kdyby zvedla obě brusle do vzduchu, bezpečně by se udržela ve vzpřímené poloze.

Sandra se s povzdechem odvrátila od okna a hledala, na co zaměřit pozornost, aby si zkrátila čekání. Televizní studio dosud nikdy nenavštívila, ale představovala si ho jako obrovský otevřený prostor s řadami psacích stolů, jak je to k vidění v pozadí zpravodajských relací. Kancelář Laury Moranové naproti tomu působila jako elegantní a pohodlný obývací pokoj.

Všimla si zarámované fotografie na psacím stole. Dveře kanceláře byly stále zavřené, takže Sandra obrázek zvedla a prohlédla si jej. Laura a její manžel Greg na pláži. Ten malý hošík před nimi bude jejich syn, usoudila Sandra. Osobně rodinu televizní producentky neznala, ale na internetu viděla snímky obou manželů. Sandřin zájem o pořad *Ve stínu podezření* probudil hned první díl. Když se však

nedávno dočetla, že i Lauřinu minulost poznamenal nevyřešený kriminální případ, pochopila, že se musí s producentkou setkat osobně.

Okamžitě se cítila provinile, že tak bezohledně vnikla do jejího soukromí. Sama by nebyla ráda, kdyby si někdo cizí prohlížel fotografie, na nichž je ona, Walter a Amanda. Zachvěla se, když si uvědomila, že se s bývalým manželem a nejmladší dcerou naposled setkala před více než pěti lety – o posledních Vánocích před Amandinou svatbou. Respektive před tím, co *mělo být* svatbou.

Zvykne si někdy o Walterovi uvažovat jako o *bývalém* manželovi? Seznámila se s ním, když studovala první ročník Severokarolínské univerzity. Vzhledem k otcově vojenské kariéře se rodina stěhovala po celém světě, nikdy však nežila na jihu Spojených států. Sandra se proto jen obtížně přizpůsobovala, jako by se ostatní studenti, kteří zde vyrůstali, řídili nepsanými pravidly, jimž nerozuměla. Její spolubydliči ji vzala na první fotbalový zápas sezony a tvrdila, že jakmile bude Sandra poprvé fandit týmu Tar Heels, Dehtové paty, stane se z ní pravá Severokarolíňanka. To děvče přišlo s bratrem a ten si přivedl přítele, místního mladíka, který se jmenoval Walter a studoval v předposledním ročníku. Walter věnoval víc času rozhovoru se Sandrou než sledování zápasu, a než před poslední čtvrtinou tribuny zaburácely bojový chorál – „Narodil jsem se jako Dehtová pata, byl jsem vychován jako Dehtová pata, a až umřu, budu mrtvý jako Dehtová pata“ –, Sandra usoudila, že se zřejmě za Waltera provdá. Nemýlila se a od té doby žili spolu. Svě tři děti vychovali v Raleighu, půl hodiny jízdy od stadionu, kde se seznámili.

Měli odlišné profese a Sandra vzpomínala, jak si přesto v prvních dvaatřiceti letech jejich pětatřicetiletého manželství vzájemně pomáhali. Ve Walterově rodinné firmě nikdy oficiálně nepracovala, vždycky mu však radila při uvádění

nových výrobků na trh a reklamních kampaních, ale zejména v personálních otázkách na pracovišti. Dovedla se totiž lépe vcítit do emocí a motivací lidí. Walter jí oplácel nejrůznější pomocí při církevních, školních a komunitních projektech, které řídila. Málem se usmála při představě velkého medvídku Waltera, kterak počítá stovky malých gumových kachniček pro každoroční závod na řece Ol' Bull, pořádaný rotariány, a při každé figurce, co přidal na hromadu, vysloví počet nahlas.

Walter jí říkával, že jsou partneři absolutně ve všem. Už dávno si uvědomila, že to není tak docela pravda. Přestože se velmi snažil, jako otec... Ne že by selhával, to ne, ale když navštívil školní recitál nebo zápas žákovské baseballové ligy, děti pokaždé poznaly, že je v duchu někde jinde. Obvykle myslel na práci – nová výrobní linka, vadné výrobky v jedné z provozoven, odběratel vyžadující další slevy. Jako otec Walter rodině nejlíp prospíval tím, že vedl podnik a vytvářel odkaz a finanční zabezpečení. Na Sandře zůstávalo vyrovnávat dětem citový deficit otcovy odtažitosti.

A potom se před dvěma roky rozhodla pro radikální řešení. Poznala, že už nedokáže déle snášet manželovy bolestné rozpaky, kdykoliv se před ním zmíní o Amandě. Každý truchlil po dceři jinak a tolik žalu se prostě pod jednu střechu nevměstnalo.

Urovnala odznak zabodnutý v klopě saka, který nesl Amandinu visačku POHŘEŠOVANÁ. Už zapomněla, kolikrát si za ty roky vytiskla novou. Ach, jak Walter tyto připomínky uložené v krabičkách po celém domě nenáviděl. „Nesnesu ani pohled na ně,“ stěžoval si. „Nemůžu ve vlastním domě strávit jedinou minutu, abych si nepředstavoval, co se jí mohlo stát.“

Opravdu čekal, že Sandra přestane po dceři pátrat? Vyloučeno. Zůstala oddaná úkolu, který si vytyčila, a Walter se vrátil k normálnímu životu. Už nebyli partneři.

Takže nyní byl Walter „exmanžel“ bez ohledu na to, jak divně jí to slovo stále znělo. Sandra již skoro dva roky žila v Seattlu. Přestěhovala se tam, aby byla blíž Henrymu a jeho rodině. Nyní bydlela v krásném domku v holandském koloniálním stylu na kopečku uprostřed čtvrti Queen Anne a obě její vnoučata spala ve vlastním pokojíčku, když se zdržela u babičky přes noc. Walter samozřejmě zůstal v Raleighu. Tvrdil, že musí zůstat, aby udržel rodinnou firmu v chodu přinejmenším než odejde do penze, což, jak Sandra věděla, nikdy neudělá.

Před dveřmi kanceláře zaslechla hlasy a rychle se posadila k oknu na dlouhou pohovku čalouněnou bílou kůží. Kéž je Laura Moranová taková žena, za jakou se modlí.

3

Když Laurie vešla do své kanceláře, žena, která na ni čekala, okamžitě vstala z pohovky a podala jí ruku.

„Paní Moranová, mockrát vám děkuji, že jste mě přijala. Jmenuji se Sandra Pierceová.“ Pevný stisk a přímý pohled do očí, Laurie však poznala, že je ta žena nervózní. Slova zněla jako předem nacvičená a hlas se jí mírně chvěl.

„Vaše sekretářka mě laskavě nechala počkat tady. Cítila jsem se po cestě hodně unavená. Doufám, že kvůli tomu nebude mít potíže. Byla na mě opravdu moc hodná.“

Laurie ji jemně uchopila za loket. „Ano, Grace mi již vysvětlila, že jste poněkud přetažená. Je vám už líp?“

Rychlé rozhlédnutí po kanceláři producentce prozradilo, že rámeček s fotografií stojí mírně pootočený. U žádného jiného předmětu na stole by si posunutí nevšimla, ale tento pro ni měl obzvláštní význam. Pět let její kancelář nezdobil žádný rodinný snímek. Nechtěla, aby spolupracovníci ve studiu hleděli na soustavnou připomínku toho, že se její manžel stal obětí vraždy a že zločin zůstal nevyřešený. Jakmile však policie Gregova vraha identifikovala, Laurie nechala tuto fotografii – poslední, která zobrazovala ji, Timmyho a Grega jako rodinu – zarámovat a postavila si ji na psací stůl.

Sandra Pierceová přikývla, ale pořád vypadala, jako kdyby se měla každou chvíli zhroutit. Laurie ji odvedla zpět k pohovce; tam se snad uklidní.

„Omlouvám se, obvykle nebývám tak nervózní,“ začala Sandra a složila ruce v klíně, aby se jí netřásl. „Ale mám

dojem, že mi docházejí možnosti. Místní a státní policie, úřad žalobce, FBI. Soukromé vyšetřovatele už ani nedokážu spočítat. Angažovala jsem dokonce i spiritistu. Ten mi řekl, že Amanda bude v nejbližší budoucnosti inkarnována kdesi v Jižní Americe. Pak už jsem to nezkoušela.“

Slova plynula tak rychle, že je Laurie sledovala jen s obtížemi, ale i to málo stačilo, aby pochopila, že Sandra Pierceová je prostě další osoba, která se domnívá, že její problémy může vyřešit pořad *Ve stínu podezření*. Teď, když se seriál stal hitem, jako by si všichni lidé mysleli, že reality show dokáže napravit každou nespravedlnost. Facebookový profil pořadu se denně plnil spleťtými příběhy lidského utrpení a každý autor tvrdil, že ten jeho je tragičtější než ten předchozí – ukradené automobily, nevěrní manželé, nesnesitelní domácí. Mnozí lidé pomoc bezpochyby potřebovali, ovšem jen hrstka diváků pochopila, že pořad *Ve stínu podezření* vyšetřuje nevyřešené zločiny, nikoli drobné přeštky. I legitimní oběti zločinů nebo jejich příbuzné byla Laurie nucena odmítnout. Počet pokračování seriálu nemohl jít do nekonečna.

„Prosím, paní Pierceová, jen žádný spěch,“ řekla Laurie, i když cítila, jak odtikávají vteřiny, které zbývají do schůzky s Brettem. Zašla ke dveřím a požádala Grace, aby připravila dvě kávy. Vadilo jí, že asistentka vpustila do její kanceláře náhodnou návštěvnici, nyní však chápala důvod. Na té ženě bylo cosi, co vzbuzovalo soucit.

Když se znovu otočila k Sandře Pierceové, všimla si, že je to docela atraktivní žena. Měla podlouhlý úzký obličej a popelavě světlé vlasy po ramena, oči průzračně modré. Nebýt výmluvných vrásek na krku, Laurie by odhadovala, že Sandra je jen o málo starší než ona – tedy šestařicet.

„Grace mi řekla, že jste ze Seattlu.“

„Ano. Nejdřív jsem vám chtěla napsat nebo zavolat, potom mi však došlo, že takto se vám denně ozývají stovky

lidí. Zřejmě vám to připadá šílené, že jsem se bez pozvání a bez ohlášení vypravila přes celou zemi, ale musela jsem to tak udělat. Musela jsem se ujistit, že nepromarním příležitost. Myslím, že právě na vás jsem celou dobu čekala – tedy ne na vás osobně, nejsem žádný stalker, ale na váš pořad.“

Laurie začínala litovat, že návštěvnici poslouchá, potřebovala čas k dokončení prezentace pro Bretta. Co je na Sandře Pierceové tak zvláštní, že ji to donutilo odhodit ochranný štít a vyslechnout ji? Už už se chystala k omluvě, že musí dokončit nutné podklady pro nadcházející pořadu, když si všimla odznaku v klopě Sandřina blejzru.

Zobrazoval velmi krásnou mladou ženu, která byla Sandře nesmírně podobná. Pod obličejem se nacházel emblém žluté stužky. Ta fotografie byla Laurie povědomá.

„Přišla jste kvůli ní?“ zeptala se a ukázala na odznak.

Sandra sklopila zrak ke klopě, a jako by jí to něco připomnělo. Sáhla do kapsy a vylovila identický odznak. Podala ho producentce. „Ano, je to moje dcera. Pořád ji hledám.“

Laurie se podívala pozorněji a dívčín úsměv v ní vyvolal zasutou vzpomínku. Neviděla tuto konkrétní fotografii, úsměv však poznávala. „Jmenujete se Pierceová.“ Doufala, že když to jméno vysloví nahlas, oživí si paměť.

„Ano, Sandra. A moje dcera je Amanda Pierceová. V médiích jí říkají ‚Uprchlá nevěsta‘.“

4

Uprchlá nevěsta. Jakmile to označení zaslechla, Laurie si okamžitě vzpomněla na případ, který před lety otřásl veřejností. Amanda Pierceová, krásná světlovlasá dívka, se měla provdat za pohledného právníka, s nímž se seznámila na vysoké škole. Svatbu si naplánovali v luxusním prázdninovém rezortu v Palm Beach na Floridě. A ráno před svým velkým dnem nevěsta prostě a jednoduše zmizela.

Kdyby se příběh odehrál v kterémkoliv jiném období Lauriina života, jistě by fotografii Amandy Pierceové ihned poznala. Možná by dokonce poznala i její matku Sandru. V jiné době by se příběh mladé nevěsty, která se den před svatbou záhadně vypařila, ocitl na první příčce jejího žebříčku námětů. Věděla o četných spekulacích, podle nichž Amanda v poslední chvíli dostala z manželství strach a začala nový život někde jinde, mimo dosah panovačné rodiny, možná dokonce utekla s tajným milencem. Jiní se domnívali, že se v noci s ženichem pohádali, on ztratil nervy, vybuchl a... „Je jenom otázka času, než se najde tělo.“

I když by tedy příběh za jiných okolností určitě upoutal její zájem, Laurie ho moc pozorně nesledovala. Amanda Pierceová zmizela jen několik týdnů poté, co Lauriin manžel utrpěl smrtelné střelné zranění přímo před očima tehdy tříletého syna Timmyho. A zatímco Amandin obličej se objevoval v televizním zpravodajství po celých Spojených státech, Laurie si vzala v práci volno a události mimo zdi jejich domu ji ponechávaly lhostejnou.

Vzpomněla si, jak tehdy vypnula televizor s myšlenkou, že pokud nevěsta nedostala strach a neutekla, muselo se jí stát něco strašného. Bylo jí líto její rodiny a soucítila s jejich utrpením.

Hleděla na snímek a vzpomínala na onen hrozný den. Greg vzal Timmyho na dětské hřiště. Při odchodu manžela letmo políbila a pohládila syna, který seděl tátovi na ramenu. Tehdy naposled cítila Gregovy teplé rty na svých.

Ironií osudu se svatební oslava Amandy Pierceové měla odehrávat v hotelu Grand Victoria. Laurie si dobře pamatovala, že ten podnik kdysi s manželem navštívili. Greg ji tehdy táhl do moře navzdory jejím rozesmátým protestům, že je voda moc studená.

Její úvahy přerušilo zaklepaní na dveře; vzápětí dovnitř vpochodovala Grace s podnosem, na němž přinesla dva šálky kávy a sladké pečivo, které její nadřízená koupila ve francouzské pekárně. Když si Laurie všimla, že Grace paní Pierceové naservírovala i svůj oblíbený mandlový croissant, odměnila asistentku úsměvem.

„Mohu nabídnout ještě něco jiného?“ Grace si nepotrpěla na tradice, ale v důležitých záležitostech se chovala podle staromódních mravů.

„Ne, děkuji, drahoušku,“ zmohla se Sandra Pierceová na úsměv.

Jakmile sekretářka odešla, Laurie prohodila: „Nevzpomínám si, že by se o zmizení vaší dcery v poslední době mluvilo.“

„Já také ne, a to je právě ten problém. Už od chvíle, co byla prohlášena za pohřešovanou, se nám zdálo, že policie postupuje jen rutinně. V Amandině pokoji se nenašly žádné stopy zápasu. Nikdo v celém rezortu neohlásil nic neobvyklého. A hotel Grand Victoria – tam se měla svatba odehrávat – je absolutně bezpečné místo. Neuniklo mi, jak se policisté pořád dívají na hodinky a na mobilní telefony, jako

kdyby se Amanda měla ohlásit z domu v New Yorku a přiznat se, že si vdavky prostě rozmyslela.“

Laurie uvažovala, do jaké míry byly Sandřiny postřehy ohledně policejního vyšetřování ovlivněny její předpojatostí. I na základě pouhých útržků televizních reportáží, které tehdy zachytila, si jasně vzpomínala, že hotelový areál prohledávaly týmy dobrovolníků, jimž by jistě neunikla žádná stopa. „Pokud si dobře pamatuju, pátrání po vaší dceři bylo velmi intenzivní a rozsáhlé,“ namítla. „V celostátních zprávách se o tom mluvilo řadu týdnů.“

„Ach ano, jistě, odškrty se všechny položky s příslušnými činnostmi, které se mají vykonat, když se někdo pohřešuje,“ odvětila Sandra zahořkle. „I my jsme několikrát denně stáli před kamerou a prosili jsme veřejnost o pomoc při pátrání.“

„Koho myslíte tím *my*?“ Laurie přistoupila ke stolu a vytáhla ze zásuvky poznámkový blok. Cítila, jak si ji Sandřin příběh podmaňuje.

„Můj manžel Walter. Dnes jíž bývalý manžel, ovšem pořád Amandin otec. A samozřejmě její snoubenec Jeff Hunter. Zúčastnila se vlastně celá svatební společnost: moje další děti Charlotte a Henry, dvě Amandiny přítelkyně ze školy Meghan a Kate a Jeffovi spolužáci Nick a Austin. Po celém okolí jsme rozdávali letáky s Amandiným popisem. Pátrání se zprvu soustředilo na samotný rezort a pak se postupně rozšiřovalo. Pukalo mi srdce, když jsem viděla, jak prohledávají izolované oblasti, průplavy, staveniště a bažiny podél pobřeží. Po měsíci však bylo pátrání zastaveno.“

„Já to nechápu, Sandro. Proč vaší dceři říkali Uprchlá nevěsta? Uměla bych si představit, že se policie v prvních hodinách, možná dokonce dnech, domnívala, že Amanda dostala z manželství strach. Ale jak čas běžel, museli přece s vámi sdílet vaše obavy. Co v nich vyvolalo dojem, že vaše dcera odešla z vlastní vůle?“

Laurie poznala, že se Sandře do vysvětlení moc nechce, a tak přitlačila: „Sama jste uvedla, že se v jejím pokoji nenašly žádné stopy zápasu. Chyběla snad její zavazadla? Její kabelka?“ To jsou fakta, na jejichž základě policie rozlišuje mezi útekem a zločinem. A bez peněz či dokladů se těžko utíká, pomyslela si.

„Ne,“ řekla Sandra rychle. „Z Amandiny kabelky zmizela jediná věc, řidičský průkaz. Šaty, kabelka, kosmetika, kreditní karty, mobilní telefon – všechno zůstalo v pokoji. Večer obvykle odcházela jen s maličkou taštičkou – tam si uložila klíč od pokoje, pudřenku a lesk na rty. Tyto věci se nenašly. Kdyby chtěla někam odjet autem, řidičák by se jí do taštičky snadno vešel. Půjčili si s Jeffem automobil na letišti. Pokud je nám známo, Amanda byla poslední, kdo to auto použil – ráno odjela s děvčaty nakupovat. K hotelu samozřejmě patří parkoviště. Bez obsluhy. Tam také parkovali.“

Anebo, uvažovala Laurie, si Amanda vzala řidičský průkaz a nějaké peníze a setkala se s někým neznámým. Už chápala, proč lidé spekulovali o tom, že odešla z vlastní vůle. Existovala však další otázka: „Co se stalo s tím půjčeným automobilem?“

„Našel se o tři dny později odstavený za opuštěnou benzinovou pumpou asi osm kilometrů od hotelu.“

Laurie si všimla, že Sandře ztuhly rty a její obličej dostal zlostný výraz.

„Policie očividně věřila, že se u té benzinky s někým setkala a přesedla do jiného auta. Když se druhý den ráno roznesla zpráva o jejím zmizení a v televizi ukazovali její fotku, jakási žena z Delray Beach tvrdila, že viděla Amandu v bílém kupé značky Mercedes, které zastavilo na semaforu kolem půlnoci onoho dne, kdy se ztratila. Ta ženská tvrdila, že si vyšla na noční procházku a že si Amandu dobře prohlédla. Seděla prý vedle řidiče. O něm však neuvedla nic

než to, že jí připadal vysoký a měl na hlavě baseballovou čepici. Ta ženská byla blázen, to vím naprosto jistě. Vyžívala se v publicitě. Třásla se na to octnout se před kamerami.“

„Myslíte, že jí vyšetřovatelé věřili?“

„Většina ano,“ odpověděla Sandra hořce. „Jednou jsem před policejní stanicí vyslechla debatu dvou detektivů. Opírali se o hlídkový vůz, kouřili a mluvili o mé dceři, jako kdyby to byla nějaká postava z televizního seriálu. Jeden si byl jistý, že Amanda měla tajného milence – ruského milionáře, s nímž teď žije na některém karibském ostrově. Druhý vrtěl hlavou a já se domnívala, že bude mou dceru hájit, ovšem místo toho prohlásil – na to nikdy nezapomenu: ‚Až vyloví její tělo z Atlantiku, budeš mi dlužný deset babek.‘“

Sandra polkla vzlyk.

„Je mi to líto.“ Laurie nevěděla, co jiného říct.

„Ach, věřte mi, pořádně to ode mě schytali. No nic, připadem se pořád zabývá jedna policistka, detektiv Marlene Hensonová. Je to schopná žena, ale stopy už dávno vychladly. Promiňte mi osobní poznámku, paní Moranová. Přišla jsem za vámi z jednoho konkrétního důvodu. Vy totiž víte, jaké je ztratit někoho blízkého... a dlouhé roky netužit, proč se to stalo nebo kdo za to nese vinu.“

Greg zemřel po jediném zásahu do hlavy, když rozhoupával syna na houpačce. Střelec záměrně mířil na něho a Timmyho znal jménem. „Timmy, vyříd' matce, že příště je na řadě ona,“ řekl mu tehdy. „A potom ty.“ Po následujících pět let Laurie věděla o manželově vrahovi jen tolik, že má modré oči. Tak ho nazval její syn, když křičel: „Modroočko zastřelil mého tátu!“

Na Sandřino prohlášení Laurie jen přikývla.

„A teď si představte, paní Moranová, že víte ještě méně. Nevíte ani, zda člověk, kterého jste milovala, žije, nebo je mrtvý. Nevíte, zda trpěl, nebo je někde živý a zdravý. Možná se domníváte, že mám oproti vám svým způsobem štěstí.“

Dokud se nenajde Amandina mrtvola, můžu se utěšovat nadějí, že pořád žije. Nikdy neuvěřím, že odešla z vlastní vůle, ale možná ji někdo unesl a ona se teď pokouší dostat na svobodu. Nebo ji srazilo auto a následkem úrazu trpí ztrátou paměti. Nevzdávám se naděje, ale občas si říkám, že by se mi ulevilo, kdybych jednou zvedla telefon a dozvěděla se, že je po všem. Alespoň bych věděla, že odpočívá v pokoji. Konečně bych to věděla s jistotou. Ale do té doby nemohu přestat. Nikdy svou dceru nepřestanu hledat... a vy snad jste má poslední šance.“

Laurie odložila zápisník na kávový stůlek, opřela se na židli a obrnila se – teď Sandře Pierceové zlomí srdce.

5

Laurie si zastrčila za ucho uvolněný pramínek vlasů, což vždycky prozrazovalo její nervozitu. „Paní Pierceová...“
„Říkejte mi prosím Sandro.“

„Sandro, já si neumím představit, jak obtížné pro vás musí být, když nevíte, co se Amandě stalo. Ale náš program má jen omezené možnosti. Nejsme ani policie, ani FBI. Vracíme se na místo činu a snažíme se rekonstruovat události očima lidí, kteří se na nich podíleli.“

Sandra Pierceová se předklonila, připravená bránit svou pozici. „Právě proto by byl Amandin případ perfektní. Grand Victoria patří k nejslavnějším hotelům na světě. Nabízí úžasnou kulisu a lidé milují historiky o svatbách a většina neodolá záhadám. Víím, že bych dokázala k účasti přesvědčit svou rodinu, včetně bývalého manžela. A už jsem se spojila s jednou z družiček, Kate Fultonovou, která mi slíbila, že udělá, co bude moci. Věřím, že dva ženichovi mládenci budou také souhlasit. Pokud se týká Jeffa, nemyslím si, že by měl to srdce odmítnout.“

„O to nejde, Sandro. Zaprvé, námětem našeho pořadu jsou staré, nevyřešené případy. Nevyřešené *zločiny*. Sama jste uvedla, že policie nemá žádný hmatatelný důkaz, že se vaše dcera stala obětí zločinu. Možná máte pravdu a někdo ji skutečně násilím odvedl. Ale zatím jsem neslyšela o žádném důkazu, který by potvrdoval, že došlo ke zločinu.“

To už Sandře tekly z očí slzy.

„Je to už déle než pět let,“ řekla naléhavě. „Dcera byla úspěšná podnikatelka. Zbožňovala New York. Před jejím zmizením nebyly zaznamenány žádné neobvyklé výběry hotovosti nebo transakce hrazené kreditní kartou, a od té doby už vůbec nic. Amanda milovala své přátele a svou rodinu. Nikdy by nás neuvrhla do tak hrozných situací. Kdyby se nechtěla vdávat, prostě by to Jeffovi šetrně oznámila a v klidu by šli každý svou vlastní cestou. Prosím, v tomto mi musíte věřit – Amanda neutekla.“

„Dobře, ale pořád tu existuje druhý problém. Náš pořad se jmenuje *Ve stínu podezření* z určitého důvodu. Soustředujeme se výlučně na zločiny, kde lidé blízcí obětí skutečně žijí ve stínu podezření, i když proti nim nebylo vzneseno formální obvinění. Vzhledem k tomu, že technicky vzato je Amanda v dané chvíli pouze pohřešovaná, nikoho nelze považovat za podezřelého ze spáchání zločinu proti její osobě.“

„Ach, domnívám se, že o Jeffu Hunterovi by se dalo říct něco jiného.“

„O ženichovi? Řekla jste přece, že spolu s vámi a s vaším manželem vedl pátrání.“

„Zpočátku ano a nás by nikdy nenapadlo, že by Jeff mohl mít s tím, co se stalo Amandě, cokoliv společného. Ale týden po jejím zmizení si Jeff najal právníka a bez jeho přítomnosti odmítal hovořit s policií. K čemu by potřeboval právníka, kdyby neudělal nic špatného? A to nemluvím o tom, že je sám právník!“

„To opravdu vypadá divně.“ Laurie samozřejmě věděla, že nevinní angažují právníky pro svou ochranu, sama by to však nikdy neudělala, i když jí po Gregově vraždě neuniklo, jak nedůvěřivě si ji někteří policisté prohlíželi.

„A když se Jeff vrátil do New Yorku, někteří kolegové žalobci se ho snažili vypudit z úřadu, jelikož se domnívali, že byl do Amandina zmizení nějak zapletený. I dnes, když na-

vstívíte internetové stránky amatérských kyberdetektivů, narazíte na spousty lidí, kteří si myslí, že Jeff odpovídá vašim požadavkům na účast v pořadu *Ve stínu podezření*. Určitě by si váš program naladili, kdybyste se rozhodla věnovat ho Amandinu případu.“

Odmítnout Sandru se ukázalo jako mnohem obtížnější oříšek, než Laurie očekávala. Navíc s každou uplynulou minutou rostlo její znepokojení, že ztratila celé dopoledne, které měla věnovat přípravě na poradu se šéfem ohledně nových potenciálních případů. Sestavila seznam tří nejvýznamnějších uchazečů, jejichž případ by ve svém pořadu řešila, dosud se však nerozhodla, kterého z nich upřednostní. Potřebovala si uspořádat myšlenky.

„Uvažujme realisticky, Sandro. Manželé a milenci se vždycky ocitnou svým způsobem pod drobnohledem, když zmizí jejich partnerka. Sama jste řekla, že podle vás je Jeff nevinný,“ protestovala.

„Ne, řekla jsem, že jsme tomu *zpočátku* věřili. Ve skutečnosti nám ho bylo strašně líto. Ale pak jsme nemohli zavírat oči před fakty. Nejdřív si najal obhájce. Pak jsme zjistili, že pro Jeffa jsou v sázce nějaké peníze. Víte, Amanda s ním uzavřela takovou dohodu. Díky Walterovu podniku měla naše rodina – a také Amanda, která ve firmě pracovala – velmi dobré finanční zabezpečení; zato Jeff pocházel ze skromných poměrů.“

„Neříkala jste, že snoubenec vaší dcery je právník?“ podivila se Laurie.

„Ano, a velmi schopný. Právnickou fakultu Fordhamovy univerzity absolvoval jako nejlepší z ročníku. Ale nedisponuje žádnými rodinnými penězi a sám také nepatří k typu lidí, kteří je umějí snadno vydělat. Jako veřejný obhájce v Brooklynu dostával zhruba třetinu toho, kolik činil Amandin plat, a to nemluvím o prosperující rodinné firmě. Nikdo nepochyboval, že Amanda převezme řízení podniku, kdyby

otec odešel na odpočinek. Já osobně nesnáším předmanželské smlouvy, které už dopředu počítají s rozvodem, ale Walter na tom trval.“

„Jak Jeff zareagoval?“

„Řekl, že jako právník to naprosto chápe. Mně se ulevilo, když ochotně souhlasil s podpisem. Ovšem později jsme zjistili, že kromě předmanželské smlouvy Amanda sepsala měsíc před svatbou poslední vůli. Walter si dělal starosti, že Jeff rodinu okrade, kdyby manželství ztroskotalo, ale Amanda samozřejmě mohla sepsat závěť zcela podle vlastního uvážení. Podle mého názoru ji otcovo naléhání na předmanželskou smlouvu tak rozladilo, že tu poslední vůli sepsala, aby Jeffa uchlácholila. Odkázala mu celý svůj svěřenecký fond.“

„Kolik v něm bylo?“

„Dva miliony dolarů.“

Laurie vykulila oči. Sandra nežertovala, když prohlásila, že rodina má peníze. „Takže Jeff inkasoval? Nebo platí sedmiletá lhůta, než je člověk prohlášen za mrtvého?“

„Ano, tak přikazuje zákon, alespoň pokud vím. Předpokládám, že pokud se Amandino tělo najde, ten pitomý policista na Floridě vyhraje desetidolarovou sázku a Jeff získá dva miliony plus nezanedbatelný investiční výnos. Ale vím také, že by mohl ještě před uplynutím sedmileté lhůty kdykoliv požádat soud, aby prohlásil Amandu za mrtvou, a získat ty prostředky ihned. Kdyby ovšem Amanda od svatby na poslední chvíli odstoupila, nedostal by vůbec nic. Žádné rozvodové vyrovnání a pochopitelně žádné dědictví, protože Amanda by hned po návratu do New Yorku poslední vůli změnila.“

„Museli jste ho dobře znát, když byl s vaší dcerou zasnoubený. Připadal vám Jeff jako nebezpečný člověk?“

„Ne, naopak. Pokládali jsme ho za ideálního partnera pro naši dceru. Zdálo se nám, že je Amandě naprosto od-

daný, ve skutečnosti snad až chorobně loajální. Ale když se dnes ohlížím do minulosti, možná jsme si měli povšimnout některých náznaků. Pokud je mi známo, jeho dva nejlepší přátelé Nick a Austin jsou do dneška svobodní mládenci a pořád střídají partnerky. Vrána k vráně sedá, jak se říká.“

„Myslíte, že Jeff byl Amandě nevěrný?“

„Vzhledem k načasování s Meghan je to možné.“

Laurie pohlédla na poznámkový blok, který ležel na stolku. „Meghan je...“

„Meghan Whiteová, hlavní družička, Amandina nejlepší kamarádka už od studia na Colby College. A zůstaly si velmi blízké i poté, co obě přesídlily do New Yorku. I ona je právnička, specializuje se na imigrační právo. Amanda a Jeff se znali už na škole, ale nechodili spolu. Byla to vlastně Meghan, díky níž se v New Yorku zase setkali. A vím najoistě, že toho litovala.“

„Co tím myslíte?“

„Inu, ukázalo se, že Meghan s Jeffem chodila ještě předtím, než ho Amanda poznala. A jakmile Amanda zmizela, Meghan okamžitě zaujala její místo. Se svatbou také dlouho nepočkali. Dnes je Meghan Whiteová manželkou Jeffa Huntera. A já se domnívám, že jeden z nich anebo možná oba společně zavraždili mou dceru.“

Laurie sáhla pro zápisník. „Dobrá, začněme znovu od začátku.“

6

Odvě hodiny později Laurie pořád ještě hovořila se Sandrou, když vtom jí krátce zacvrlikal mobilní telefon. Nastavila si alarm, aby ji upozornil, že do začátku porady s Brettem zbývá pouhých deset minut.

„Bohužel se teď musím omluvit, Sandro. Mám schůzku se šéfem.“ Brett nepatřil k lidem, kteří tolerují zpoždění. „Jsem však moc ráda, že jste vážila tak dlouhou cestu, abyste mi pověděla o Amandě.“

Když vycházely z kanceláře, Sandra se na Laurie obrátila s poslední otázkou: „Mohla bych vám říct ještě něco, co by pomohlo v rozhodnutí uvést její případ v dalším dílu pořadu?“

„Rozhodnutí nezávisí jen na mně, ale slibuju, že se vám v každém případě co nejdříve ozvu.“

„Myslím, že o víc žádat nemohu,“ řekla Sandra a otočila se ke Grace usazené za psacím stolem. „Ještě jednou vám děkuji za laskavost, Grace. Doufám, že se ještě uvidíme.“

„Bylo mi potěšením,“ odvětila Grace a v hlase jí zazněla sympatie.

Jakmile Sandra odešla, připojil se k nim Jerry. „Proč mi ta žena připadá tak povědomá? Není náhodou herečka?“

Laurie zavrtěla hlavou. „Ne. Vysvětlím ti to později.“

„No, zdržela se tu celou věčnost,“ podotkl Jerry. „Uvažovali jsme s Grace, jestli vás nemáme přerušit. Porada s Brettem začíná za pár minut a neměli jsme možnost projít si seznam námětů pro další díl.“

Naplánovali si, že všechny tři nápady znovu prodiskutují, než je Laurie předloží šefovi. Postupně Jeffa zapojovala do účasti na poradách s Brettem a svěřovala mu větší díl odpovědnosti za produkci. Sama se soustředila na zpravodajskou náplň programu – na podezřelé, svědky, na to, jak nejlépe podat jejich příběh. Jerry měl vynikající schopnost představovat si jednotlivé scény v reálu – vyhledával nejvhodnější lokality pro natáčení, rekonstruoval záběry zločinu, jedním slovem co nejvíce přibližoval dokumentární pořad filmovému zážitku.

„Taky jsem nečekala, že s ní strávím tolik času, ale něco mě napadlo. Řid' se podle mě, ano?“

Spěšnými kroky vyrazili chodbou k rohové kanceláři Bretta Younga.

7

Dana Licameliová, Brettova nová sekretářka, je mávnutím poslala rovnou do vnitřní svatyně. „Bude žádat vysvětlení,“ varovala konspirativním šepotem.

Laurie mrkla na hodinky. Opozdlili se o dvě minuty. Ach bože, pomyslela si.

Vstoupili a šéf se k nim otočil, v obličeji obvyklý nesouhlasný výraz. Jeho žena kdysi prozradila, že se každý den probouzí zamračený.

„Omlouvám se za drobné zpoždění, Brette. Jistě tě potěší, když ti řeknu, že jsem mluvila s někým, kdo by mohl být ideální pro příští pokračování pořadu.“

„Lidi přijdou buď pozdě, nebo včas. Když řekneš, že ses trochu opozdila, je to totéž, jako kdybys řekla, že jsi trochu těhotná.“ Otočil se k asistentovi produkce. „Dnes vypadáš mimořádně elegantně, Jerry.“

Laurie by po šéfovi nejraději něčím hodila, zejména když jí došla dvojsmyslnost poznámky. Když Jerry začínal ve studiu jako stážista, byl to stydlivý a těžkopádný vysokoškolský student, který se snažil maskovat vyzáblou postavu pytlovitým oděvem a shrbeným držením těla. Během let však viděla, jak jeho sebedůvěra narůstá, a jeho zjev se podle toho proměnil. Až do nedávna chodil téměř výhradně v roláku a propínacím svetru, a to i za teplého počasí, ale po odvysílání pilotního dílu seriálu *Ve stínu podezření* se pustil do experimentů s různými módními styly. Dnes měl na sobě

přiléhavé kostkované sako, kalhoty hořčicové barvy a pod krkem motýlka. Podle Laurie vypadal úžasně.

Jerry si pyšně srovnal sako a posadil se. Pokud šéfovu poznámku pochopil jako sarkasmus, nedal to nijak najevo.

„Naše dnešní setkání mě naplňuje radostným vzrušením,“ začal Brett. „Manželka mě několikrát napomínala, že svým kolegům nenabízím dostatek – jak to nazvala? – *pozitivního povzbuzení*. Takže, Laurie a Jerry, berte na vědomí, že s radostným vzrušením čekám na vaše nápady pro příští díl seriálu.“

Před pár lety, když se Laurie vrátila do práce, byl Brett všechno, jenom ne radostně vzrušený. Po Gregově smrti si vzala delší volno. První pořady po návratu byly propadáky. Možná kvůli tomu, že pořad truchlila pro manžela a ne-soustředila se na práci, možná měla prostě smůlu. Ať tak či onak, ve světě televizní produkce padají hvězdy rychle a Laurie věděla, že její dny jsou sečteny, ale pak dostala nápad na *Ve stínu podezření*. Nyní, když se její pořad stal hitem, si uvědomila, že si s tou myšlenkou pohrávala již před Gregovou smrtí.

„Jistě víš, Brette, že nemůžeme zaručit, že vyřešíme každý případ.“ Zatím se jim podařilo dovést k uspokojivému závěru dva případy ze dvou. V předchozích dílech seriálu zúčastnění lidé chvályhodně spolupracovali a na otázky hostitele a moderátora Alexe Buckleyho odpovídali bez zábran a ochotně. Nedalo se však předpokládat, že to pokaždé půjde tak snadno.

Brett zaklepal prsty na desku stolu, signál, aby ostatní mlčeli, když uvažuje. Jak to neuctivě označila Grace: „Přemýšlí prsty.“ Pohledný jedenašedesátiletý muž se sošnými rysy a hustou hřívou ocelově šedých vlasů projevoval jisté sklony ke krutosti, nedalo se mu však upřít, že je úspěšný a uznávaný producent.

„Nuže, pokud se týká mě, důležité je, že si diváci myslí, že byste vše *mohli* vyřešit, a já chci, aby tomu tak bylo. Povězte mi, co připravujete pro následující pokračování.“

Laurie vzpomínala na poznámky, které si předchozího večera zapsala doma v kuchyni, zatímco Timmy hrál po večeri počítačové hry. Tři případy. Domnívala se, že Brett dá přednost zavražděnému profesorovi lékařské fakulty. Vinou trapného rozvodu byli přirozenými podezřelými jeho tchán a bývalá manželka. Začal se scházet s ženou, která se rovněž nedávno rozvedla, takže do seznamu podezřelých přibyl i její exmanžel. Plus kolega z fakulty – ten profesora obvinil z krádeže výsledků výzkumu. Nemluvě o nespokojeném studentovi, jenž propadl u zkoušky z anatomie. Pro pořad perfektní sestava.

Dále se na seznamu ocitl případ malého chlapce zavražděného v Oregonu, hlavním podezřelým byla nevlastní matka. Dobrý případ, ale kdykoliv Laurie pomyslela na brutální násilí, jemuž byl devítiletý hoch vystaven, nemohla nemyslet na vlastního syna a okamžitě začala hledat jiné možnosti.

Třetí položka na seznamu: dvojnásobná vražda sesterské dvojice, k níž došlo před třiceti lety. Případ Laurie fascinoval, obávala se však, že Brettovi bude třicetileté zpoždění připadat příliš dlouhé, aby upoutalo pozornost diváků.

Jenomže všechny tři případy nechala ve složce, uložené v diplomatickém kufríku.

„Vím, že jsem ti řekla, že mám pár nápadů, ale jeden z nich zřetelně vyčnívá nad ostatní.“ Kvůli sobě i Sandře doufala, že Brett bude souhlasit.

8

Walter Pierce stál ve své kanceláři, odkud měl dobrý výhled na výrobní linku v továrně firmy Ladyform v Raleighu ve státě Severní Karolína. Většina generálních ředitelů by dnes dala přednost moderní přepychové pracovně v jednom z nejvyšších pater nějakého mrakodrapu, daleko od obyčejných zaměstnanců, kteří pracují ve výrobě. Walter si však zakládal na tom, že řídí Ladyform jako tradiční rodinný podnik, jehož výrobky byly navrženy a vyrobeny ve Spojených státech. Byl to mohutný muž vysoké a statné postavy s masitým obličejem a pleší připomínající kněžskou tonzuru.

Když jeho pradědeček firmu zakládal, ženy právě přecházely od korzetů k podprsenkám – změnu zavinil nedostatek kovů za první světové války. Jak Walterův děd s pýchou v hlase prohlašoval: „Tato změna údajně ušetřila více než pětadvacet tisíc tun kovů, což stačilo k výrobě dvou bitevních lodí.“

Na samém počátku měla firma Ladyform jedinou továrnu v Severní Karolíně, kde pracovalo třicet dělníků. Nyní kromě původní provozovny firmě patřily filiálky v Detroitu, San Antoniu, Milwaukee, Chicagu a Sacramento, nemluvě o kancelářích v New Yorku.

Jak tak Walter pozoroval pracovní ruch pod sebou, vzpomněl si, že právě Amanda naléhala na to, aby se firma Ladyform zabydlela v New Yorku. V té době chodila Amanda teprve na přípravku, ale studovala na samé výborné a proje-

vovala vynikající smysl pro podnikání. „Tati, musíme přenést značku do budoucnosti,“ řekla mu tehdy. „Dívky mého věku si Ladyform ztotožňují s nevkusnými podvazkovými pásy, jaké nosily jejich matky a babičky. Potřebujeme, aby nás ženy vnímaly jako firmu, která jim pomáhá vypadat a cítit se lépe ve vlastním těle.“ Měla spoustu nápadů na moderní design spodního prádla, vyznačující se módním stylem i pohodlným a příjemným nošením. Modernizovala logo firmy a přidala novou výrobní řadu sportovního oblečení, aby značka prezentovala, jak říkala, ženskou postavu, ne „tělo navlečené do spodního prádla“, jak smutně dodávala.

Walter věděl, že nebýt Sandry, byl by dceřiny nápady zamítl. Když se jednou večer vrátil domů z práce, manželka na něj čekala u kuchyňského stolu. Podle jejího přísného výrazu poznal, že nastala chvíle pro „vážný rozhovor“. Přiměla ho, aby se posadil naproti ní, a vážně spustila:

„Waltere, jsi dobrý manžel a svým způsobem i milující otec. Proto se tě taky nesnažím změnit nebo ti radit, co máš dělat. Ale od narození jsi na děti tlačil a tlačil a tlačil, aby s tebou sdílely tvou vášně pro rodinný podnik.“

„Také jsem jasně naznačil, že si děti mohou svobodně zvolit životní dráhu,“ odpověděl rozčileně. Ale už když mu ta slova plynula ze rtů, zachvěl se při pomýšlení, jak bude Ladyform pokračovat bez někoho z Pierceova rodu u kormidla.

„To je od tebe hezké,“ odsekla Sandra. „Ale dovol mi, abych ti připomněla, že jsi tlačil tak tvrdě, že náš syn nechce mít s firmou nic společného a odstěhoval se až do Seatlu, aby mohl dělat něco skutečně svého na opačném konci země. Na druhé straně tě Amanda a Charlotte ve všem poslechly. Udělaly to, protože tě milují a touží po tvém uznání. A povězte si na rovinu, že Amanda s firmou doslova splynula. Její nápady jsou mimořádně přínosné, Waltere, a jestli

je budeš nadále ignorovat, zničíš jí život. A to já nestrpím, na to můžeš vzít jed.“

Nikdy dceři o matčině intervenci neřekl, ale přistoupil na její návrh otevřít zastoupení v New Yorku a přemístit tam oddělení designu, marketingu a prodeje. Amanda i Charlotte tam začaly pracovat a Walter si ponechal řízení hlavního výrobního závodu v Raleighu.

Díky Amandě dosahoval rodinný podnik vyšších zisků než kdykoliv v minulosti a v podnikatelském tisku se o Ladyformu psalo jako o staromódní americké firmě, která se úspěšně transformovala do jedenadvacátého století. Víš vůbec, Amando, ptal se nezvěstné dcery v duchu Walter, že jsi zachránila firmu před pádem do propasti?

Jeho úvahy přerušilo zvonění telefonu. Vytáhl mobil z kapsy a podíval se na displej: Sandra. Nestalo se poprvé, že mu volala, zrovna když na ni myslel. Od jejího přestěhování do Seattlu uplynuly již téměř dva roky, pořád však vnímal, že jsou vzájemně spojeni.

„Ahoj, Sandro. Právě jsem na tebe myslel.“

„Doufám, že ne ve zlém.“

Jejich rozvod se obešel bez vleklých sporů, ale navzdory vzájemnému slibu, že své vztahy udrží v srdečné rovině, dohadování právníků o ukončení pětadvacetiletého manželství přineslo několik napjatých momentů.

„Nikdy,“ odvětil pevně. „Oceňoval jsem tvůj podíl na úspěchu firmy. Nebýt tebe, nikdy bychom neměli newyorské sídlo.“

„Vidíš, taková náhoda. Zrovna jsem v New Yorku. Poobědvám s Charlotte.“

„Přijela jsi do v New Yorku?“ podivil se Walter? „Jenom abys navštívila Charlotte?“

Otázka vyvolala záchvěv provinění. Walter musel učinit neskutečně obtížné rozhodnutí, když volil mezi Amandou a Charlotte, která z nich stane po něm v čele rodinného

podniku. Charlotte se jako starší pochopitelně cítila odstrčená a zraněná. Vůči otci zahořkla a její zášť nezmírnila ani skutečnost, že po Amandině zmizení tu pozici vlastně zastávala.

Minulý rok v listopadu ho Sandra pozvala, aby spolu s ní, Charlotte a Henryho rodinou strávil Den díkůvzdání v Seatlu. Pokládal však za nereálné, že by se mohli pravidelně vídat. Návštěva v něm zanechala tesklivý smutek.

„Ne, nejen proto,“ řekla Sandra. „Obávám se, že jsem udělala něco, co se ti nebude zamlouvat. Slyšel jsi o televizním pořadu *Ve stínu podezření*?“

Co to má znamenat? uvažoval Walter a poslouchal, jak Sandra popisuje dvouhodinovou diskusi o Amandině zmizení, kterou vedla s producentkou toho seriálu.

„Bála jsem se, že si dělám přehnané naděje, ale ona mě opravdu pozorně vyslechla,“ rozplývala se nadšeně. „Prosím tě, Waltere, nezlob se. Producentka mi řekla, že si vybírají pouze ty případy, kdy všichni rodinní příslušníci souhlasí s natáčením. Waltere, budeš tak hodný a zamyslíš se nad tím?“

Zachvěl se. Jak si může o mně myslet, že bych nepřevrátil každý kámen, kdyby to nějak pomohlo objasnit Amandino zmizení? „Já se nezlobím, Sandro. A samozřejmě budu spolupracovat. V každém ohledu.“

„Opravdu? Ach, Waltere, to je úžasné! Děkuji ti, nastokrát ti děkuji.“

V jejím hlase zněl úsměv.

Asi osm set kilometrů severně, konkrétně v hotelu Pierre na Manhattanu, Sandra přerušila spojení a odložila mobilní telefon do kabelky. Ruka se jí třásla. Připravovala se na další hádku s Walterem, podobnou těm, které nakonec vedly k rozpadu jejich manželství. *Jak dlouho s tím chceš bojo-*